

ปฏิบัติธรรมทำให้ชีวิตธรรมดากลายเป็นไม่ธรรมดา

วีรปริยา สัตย์สมบุญ

R20014

ดิฉันเป็นชาวคริสต์อีกคนหนึ่งที่ได้รับความสะดวกจากหลวงพ่ोजรัญ ฐิตชโม ให้มีโอกาสเข้ามามีส่วนร่วมในการปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน ซึ่งส่งผลให้ชีวิตธรรมดาของคนคนหนึ่งกลายเป็นชีวิตที่ไม่ธรรมดา

เมื่อวัยเด็ก ดิฉันได้เข้ารับการศึกษาศึกษาในโรงเรียนคาทอลิก จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งในสมัยนั้นมีฆราวาสจากยุโรปได้เข้ามาเผยแพร่ศาสนา ทำให้ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ของคนในหมู่บ้านนับถือศาสนาคริสต์ นิกายโรมันคาทอลิก ดิฉันต้องเข้าพิธีล้างบาป และรับศีลต่างๆจนครบ ทุกคนในครอบครัวเคร่งศาสนามาก พวกเราไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ และปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ของศาสนาทุกประการ

ดิฉันเป็นชาวคริสต์ที่เคร่งครัดมาก ปฏิบัติศาสนกิจเรื่อยมา จนกระทั่งทำงานเป็นพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง ในปี พ.ศ.๒๕๔๔ เกิดวิกฤตทางการเงินในประเทศไทย ทำให้สถาบันการเงินต่างๆเริ่มมีปัญหา ทางธนาคารให้โครงการเกษียณอายุก่อนกำหนดกับพนักงาน เพื่อเป็นทางเลือกหนึ่ง ดิฉันจึงตัดสินใจลาออก และกลับไปอยู่กับคุณแม่ที่ชลบุรี

ช่วงระยะเวลา ๖ เดือนหลังจากลาออก เป็นช่วงที่ดิฉันเป็นทุกข์ เนื่องจากเริ่มป่วยทั้งกายและใจ รู้สึกหมดหวังกับชีวิตและขาดกำลังใจที่จะมีชีวิตอยู่ จนกระทั่งตอน

เข้ามีเวลาประมาณ ๔ ดิฉันได้ฝันเห็นพระภิกษุรูปหนึ่งยืนอยู่ รอบกายของท่านเป็นแสงสีน้ำเงินทั้งหมด สักพักหนึ่งมีตัวอักษรใหญ่มาปรากฏขึ้นว่า “วัดอัมพวัน”

ดิฉันได้ติดต่อสอบถามไปยังเพื่อนสนิท ซึ่งพอดีเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ เขาสัญญาว่าจะพาดิฉันไปที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี แต่ความที่เขางานมากไม่มีเวลา ดิฉันจึงไม่ได้ไปสักที ดิฉันจึงตัดสินใจกำหนดวันที่จะไปวัดด้วยตนเอง แต่ปรากฏว่าก่อนหน้านั้นเพียง ๑ วัน ดิฉันได้งานทำ จึงต้องไปเริ่มงานที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง แทนการเดินทางไปสิงห์บุรี

ดิฉันเริ่มศึกษาพุทธศาสนาอย่างจริงจัง โดยการอ่านหนังสือธรรมะทั้งของท่านพุทธทาส หนังสือที่เกี่ยวกับวัดอัมพวัน เข้าฟังบรรยายธรรมะ สนทนาธรรม ทำสังฆทาน บริจาคหนังสือสวดมนต์ ฯลฯ สิ่งสำคัญที่สุดก็คือการสวดมนต์บทพาหุงมหากาและอิติปิโส ตามที่หลวงปู่แนะนำ ดิฉันปฏิบัติเป็นประจำทุกวัน ในตอนแรกดิฉันไปทั้งโบสถ์คริสต์ตอนเช้า และไปวัดสุทัศนส์สวดมนต์ตอนบ่าย แต่ในที่สุดดิฉันพบว่า การเลือกเดินเส้นทางเดียว ทำให้เป้าหมายที่ตั้งไว้บรรลุได้เร็วกว่าการปฏิบัติทั้งสองอย่าง ปัจจุบันดิฉันเลือกที่จะปฏิบัติศาสนกิจทางพุทธศาสนาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ชีวิตของดิฉันในโรงเรียน เรียบง่าย ปราศจากปัญหาใดๆ มีปัญหาสุขภาพบ้าง แต่สุขภาพจิตเริ่มดีขึ้น ดิฉันเริ่มไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเมื่อเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ และปฏิบัติเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ดิฉันได้มีโอกาสไปปฏิบัติที่วัดประมาณ ๑๔-๑๕ ครั้งแล้ว

แต่ละปีที่ผ่านมา ชีวิตของดิฉันดีขึ้นเป็นลำดับ เพื่อนร่วมงานให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี ซึ่งต่างกับในอดีตที่ดิฉันเคยเป็นพนักงานธนาคาร ซึ่งนอกจากจะเอาเรียดเอาเปรียบกันแล้ว ยังหาทางทำลายล้างกันตลอดเวลา ผู้บังคับบัญชาให้ความไว้วางใจ แต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าระดับ ทั้งๆที่อายุงานเพียง ๑ ปี

ปัจจุบันดิฉันได้รับตำแหน่งเป็นผู้บริหาร คือ ผู้ช่วยผู้อำนวยการ มีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบมากขึ้น แต่ดูเหมือนว่าได้รับความเมตตาจากผู้ใหญ่และความเคารพนับถือจากลูกน้อง ทำให้อุปสรรคต่างๆน้อยลง ที่เป็นเช่นนี้ดิฉันคิดว่าทั้งหมดนี้คืออานิสงส์ของการปฏิบัติธรรม เพราะนอกจากจะทำให้ผู้ปฏิบัติมีจิตใจสงบเยือกเย็น รู้จักคิดก่อนทำหรือพูด มีเมตตาต่อผู้อื่น ยังเป็นการเสริมบารมีผู้ปฏิบัติให้มีผู้รักใคร่ยำเกรงอีกด้วย

เหนือสิ่งอื่นใด ดิฉันขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อบุญ ที่ได้ช่วยชีวิตให้ดิฉันกลับมาเป็นคนที่ดีกว่าเดิม หลวงพ่อบุญได้สอนให้มีความกตัญญูต่อบิดามารดา ซึ่งเดิมเป็นสิ่งที่ดิฉันมองข้ามไป หลวงพ่อบุญให้นึกถึงพระคุณของแม่ทุกครั้งที่ดิฉันปฏิบัติธรรม และแผ่เมตตาให้ท่าน ดิฉันสำนึกผิดที่ได้ล่วงเกินท่านตลอดมา โดยเฉพาะคุณแม่

ดิฉันได้กราบขอขมาคุณแม่และท่านอโหสิกรรมให้ ตลอดเวลาสี่สิบกว่าปี ดิฉันเป็น “ลูกชัง” ของแม่มาตลอด เพราะชอบว่าและทำตัวไม่เข้าใจท่าน ตำหนิท่านโดยใช้คำพูดรุนแรงเสมอ ปัจจุบันดิฉันและคุณแม่รักกันมาก เราหวังใยกันเสมอ เราไปทำบุญที่วัดอัมพวันและพูดดีๆต่อกันตลอดเวลา ซึ่งทำให้ปัจจุบันดิฉันเป็น “ลูกรัก” ไปแล้ว

ชีวิตของดิฉันตอนนี้มีความสุขมาก ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เวลาที่เหลืออยู่ดิฉัน
ขออุทิศตนทำประโยชน์ให้แก่ส่วนรวมและบำรุงเผยแผ่พระพุทธศาสนาเท่าที่จะสามารถทำ
ได้ คุณประโยชน์ของบทสวดมนต์พาหุงมหากาและการปฏิบัติสติปัฏฐานสี่ ตามแบบ
ฉบับของหลวงปู่ สามารถน้อมนำชีวิตธรรมดาให้เป็น “ธรรมดาที่ไม่ธรรมดา”